

РЕШЕНИЕ

№ 878

гр. София, 02/16/2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 01/27/2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диляна Николова

като разгледа дело номер **8555** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.40, ал.2 от Закона за достъп до обществена информация /ЗДОИ/.

Образувано е по жалба на Сдружение „Съюз на съдиите в България“ /С./ срещу отказ за предоставяне на достъп до обществена информация, обективиран в Решение № 30/29.07.2021г. на главния секретар на Висшия съдебен съвет /В./.

Жалбоподателят моли за отмяната на оспорения отказ като незаконосъобразен. Сочил, че със заявление за достъп до обществена информация, регистрирано във В. на 16.09.2020г. е поискал достъп до следната информация, свързана с проект „Създаване на модел за оптимизация на съдебната карта на българските съдилища и прокуратура и разработване на единна информационна система на съдилищата“: 1. Как са били похарчени финансовите средства по този проект“; 2. В какъв размер са похарчените средства по проекта?; 3. Какви възнаграждения са изплатени на членове на В. за участие в проекта или са предвидени да се изплатят след бъдещото му приключване?; 4. Какви са причините за очевидните многобройни грешки и недостатъци на ЕИСС и кои са отговорните за тях лица? Има ли между тях членове на В.?

С Решение № 32/30.09.2020г. на заместващ главния секретар на В. служител бил предоставен достъп по т.1, 2 и 4 от заявлението. По т.3 бил посочен общият одобрен размер на сумата за изплащане и процентният й размер към одобрения размер на безвъзмездната помощ, както и било посочено, че екипът по проекта е 12-членен, като 4-ма от членовете са членове на В.. Не било посочено какви възнаграждения са изплатени или са предвидени да бъдат изплатени на членовете на В., които са членове

на екипа по проекта. В тази му част решението, формиращо отказ, било оспорено пред съда като по жалбата било образувано адм.д. № 12090/2020г. по описа на Административен съд София-град. С Решение № 4285/30.06.2021г., постановено по това дело, съдът обявил нищожност на акта в оспорената му част и преписката била върната за ново произнасяне от компетентен орган със задължителни указания.

В изпълнение на посоченото съдебно решение бил постановен оспорения в настоящото производство отказ, с който било прието, че търсената информация представлява защитени лични данни, съгласно Общия регламент за защита на данните и не е налице надделяващ обществен интерес, обуславящ предоставянето ѝ. Отказът жалбоподателя намира за незаконосъобразен като се позовава на Решение № 4 от 26.03.2012г. по к.д. № 14/2011г. на Конституционния съд, според което поначало защитата на личните данни на лицата по чл.3 от закона е много по-занижена в сравнение защитата на останалите граждани. Сочи, че съгласно чл.38 ЗДОИ отказът следва да съдържа фактическа обстановка и посочване на правното основание за отказа. В случая били посочени мотиви, сочещи на защита на личните данни и липса на надделяващ обществен интерес. Не били изложени обаче съображения за това как задълженият субект е стигнал до извод за последното. Не бил разгледан статутът на членовете на В., нито възможността с предоставянето на исканата информация да се повиши отчетността на съвета, както и прозрачността на разходването на средства по проект на Европейския съюз. Въз основа на това намира, че оспореният акт е издаден при липса на мотиви и неспазване изискването за форма. Обосновава наличието на надделяващ обществен интерес, както и занижена защита на личните данни на лицата, заемащи висши държавни длъжности, с оглед което намира, че процесният отказ е постановен и в нарушение на материалния закон.

В съдебно заседание изложеното в жалбата и направеното с нея искане за отмяна на оспорения акт се поддържат чрез адв.К., който претендира присъждането на разноски по представен списък. Относно възражението за прекомерност, направено от пълномощника на жалбоподателя, сочи, че е регистриран като адвокат по ЗДДС.

Ответникът по оспорването – главния секретар на В., в писмено становище, представено с административната преписка, оспорва допустимостта на жалбата като твърди, че тя е подадена след изтичане на преклузивния 14-дневен срок за обжалване, регламентиран в чл.149, ал.1 АПК. Така направеното възражение се поддържа и в съдебно заседание чрез юрк.Г.. В условията на евентуалност се мотивират съображения за неоснователност на жалбата по съображенията, изложени в оспореното решение. Претендира се присъждането на юрисконсултско възнаграждение. Възражава се срещу размера на претендираното адвокатско възнаграждение.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Съдът, като се запозна с изложеното в жалбата, становището на ответника и доказателствата по делото, намира за установено следното от фактическа страна:

Страните не спорят и от доказателствата по делото се установява, че на 15.09.2020г. по електронен път, жалбоподателят е подал заявление за достъп до обществена информация /л.37-38/, с което е поискал от Пленума на В. предоставянето на следната информация: 1. Как са били похарчени финансовите средства по този проект“; 2. В какъв размер са похарчените средства по проекта?; 3. Какви възнаграждения са

изплатени на членове на В. за участие в проекта или са предвидени да се изплатят след бъдещото му приключване?; 4. Какви са причините за очевидните многобройни грешки и недостатъци на ЕИСС и кои са отговорните за тях лица? Има ли между тях членове на В.?

Заявлението е регистрирано с вх. № 32/16.09.2020г. по описа на В. като с Решение № 32/30.09.2020г. на главния секретар на В. на основание чл.28, ал.2 ЗДОИ е предоставен достъп до исканата от заявителя информация като е посочено, че тя се съдържа в мотивите на решението, както и може да бъде достъпена на два интернет адреса чрез посочените в акта линкове. По отношение на въпрос 3 от заявлението е посочена общата сума на верифицираните разходи от Управляващия орган за членове на екипа по проекта.

Посоченото решение е оспорено от жалбоподателя в частта на отговора по въпрос 3, като е прието, че по същество е формиран отказ за предоставяне на търсената информация, а именно какви възнаграждения са изплатени на членове на В. за участие в проекта или са предвидени да се изплатят след бъдещото му приключване. По жалбата е образувано адм.д. № 12090/2020г. по описа на Административен съд София-град, производството по което е приключило с постановяването на окончателно като неподлежащо на обжалване Решение № 4285/30.06.2021г., с което е обявено за нищожно Решение № 32/30.09.2020г. на главния секретар на В. в оспорената му част. Съображенията за това са, че актът е подписан не от главния секретар на В., а от директора на Дирекция „Конкурси за магистрати“ М.Х., която обаче не разполага с правомощията за това към конкретната дата. Делото като преписка е изпратено по компетентност на В. за произнасяне по подаденото от жалбоподателя заявление в частта му по т.3.

Последвало е издаването на оспорения в настоящото производство акт, връчен съгласно известие за доставяне на л.15 по делото, на 03.08.2021г. С решението, предмет на оспорване по настоящото дело, на основание чл.28, ал.2 вр. чл.37, ал.1, т.2 ЗДОИ е отказано предоставянето на исканата информация по съображения, че тя се отнася за трети лица, като две от тях са изразили изрично несъгласие, а другите две не са изразили становище, но пък информацията засяга техни лични права и интереси и не следва да бъде предоставяна с оглед защитата на личните им данни, в съответствие с принципа по чл.6, ал.1, т.5 ЗДОИ. Посочено е, че с предходното решение по заявлението е предоставена информация относно разходваните публични средства за възнаграждения на екипа по проекта, което покрива изискването за предоставяне на обществена информация, а предоставянето на поисканата информация за индивидуалното възнаграждение на всеки от членовете от екипа би било злоупотреба с правото на достъп до обществена информация с цел събиране на лични данни за всеки от членовете. По същите съображения, а именно, че вече е предоставена информация за разходваните средства за възнаграждение на членовете на екипа, е прието, че не е налице надделяващ обществен интерес от предоставяне на търсената информация по см. на § 1, т.6 ДР ЗДОИ.

Приети като доказателства – част от административната преписка, са писмата, изпратени до членовете на В. и членове на екипа по проекта Г. М., В. И., Б. Д. и К. Ш., с които е указано изразяване на становище по заявлението за достъп до обществена информация, на основание чл.31, ал.1 ЗДОИ. Изрично са отказали предоставянето на свързаната с тях информация Г. М. и В. И..

Въз основа на така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните

правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Предмет на оспорване е изричен отказ за предоставяне на достъп до обществена информация по т.3 от заявление за достъп до обществена информация с вх.№ 32/16.09.2020г., подадено от С., обективиран в Решение № 30/29.07.2021г. на главния секретар на В.. Този отказ подлежи на обжалване съгласно изричната норма на чл.40 ЗДОИ. Жалбата срещу него е подадена от активно легитимирана страна и в преклузивния 14-дневен срок за оспорване по чл.149, ал.1 АПК вр. чл.40, ал.2 ЗДОИ.

От представените по делото доказателства се установи, че процесното решение е съобщено чрез писмо с обратна разписка, което съгласно известие за доставяне ИД PS 1040 08P0PX T на л.15 по делото е получено на 03.08.2021г. от лицето Д.. Жалбата е подадена по пощата на 23.08.2021г.

От представената от [фирма] информация по делото /л.60/ се установи, че препоръчана пратка с известие за доставяне ИД PS 1040 08P0PX T е получена от Съюза на юристите в България, [улица], [населено място], от Д. – служител на съюза. В известието за доставяне обаче е вписан действителният адресат, който е различен от Съюза на юристите в България и чийто служител лицето Д., получила пратката, не е. Съобщаването на административния акт на неговия адресат е изключително важно производствено действие, извършвано по разпореждане на издалия акта орган. Освен уведомителната функция, която съобщаването има, то поставя началото на срока, в рамките, на който за адресата на акта, при липса на процесуални пречки, може да бъде упражнено субективното право на оспорване. Тъй като пряко рефлектира върху конституционното право на защита съобщаването е производствено действие, което е регламентирано с изключително строги правила, които не могат да бъдат тълкувани разширително. За разлика от правилата на ГПК, регламентиращи възможността съдебни книжа да бъдат получени от друго пълнолетно лице на адреса, когато то е съгласно да ги получи, със задължението да ги предаде на адресата, в случая приложение намират правилата на АПК и специалния ЗДОИ. Последният в чл.39 предвижда, че решението за отказ за предоставяне на достъп до обществена информация се връчва на заявителя срещу подпис или се изпраща по пощата с обратна разписка. Съответно при наличие на изрична регламентация в приложимия специален закон относно правилата на връчване, са неприложими и правилата за връчване на административния акт, регламентирани в АПК. С оглед обстоятелството, че в конкретния случай оспореното решение е връчено по пощата с обратна разписка, приложение ще намерят и правилата на Закона за пощенските услуги и Общите условия на договора с потребителите на универсалната пощенска услуга и пощенски парични преводи, извършвани от [фирма], съгласувани от КРС. Съгласно чл.44, б.„в“ от Общите условия /публично достъпни на официалната интернет страница на дружеството/, препоръчаните пощенски пратки до еднолични търговци и юридически лица се доставят на посочения на пратката адрес в деловодството или на упълномощен служител. Тъй като се установи, че лицето, получило препоръчаната пратка, не е представляващ жалбоподателя, не е негов служител или упълномощено лице, то връчването е нередовно, съответно подадената на 23.08.2021г. жалба е подадена в преклузивния срок за оспорване.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт освен на основанията, сочени от оспорващия, и

на всички основания по чл.146 АПК, съдът приема следното:

Правото да се търси и получава информация е изрично разписано в чл.41, ал.1 от Конституцията на Република България. Обществените отношения, свързани с правото на достъп до обществена информация, както и с повторното използване на информацията от обществения сектор са уредени в ЗДОИ. Съгласно разпоредбата на чл.2, ал.1 ЗДОИ обществена е информацията, която е свързана с обществения живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закон субекти. Тази информация може да се съдържа в документи или други материални носители, създавани, получавани или съхранявани от задължените по ЗДОИ субекти. Следователно обществена информация съставляват всички данни относно обществения живот, съдържащи се в документи и други материални носители на данни, създавани, получавани или съхранявани от задължения субект. Обществената информация бива официална – информацията, която се съдържа в актовете на държавните органи и на органите на местното самоуправление при осъществяване на техните правомощия /чл.10 ЗДОИ/ и служебна - която се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация, както и по повод дейността на органите и на техните администрации /чл.11 ЗДОИ/. Достъпът до официална обществена информация се осигурява чрез обнародването ѝ, а достъпът до служебна обществена информация се предоставя по реда на този закон, като законът предвижда ограничение – когато тя е свързана с оперативната подготовка на актовете на органите и няма самостоятелно значение (мнения и препоръки, изготвени от или за органа, становища и консултации) и когато съдържа мнения и позиции във връзка с настоящи или предстоящи преговори, водени от органа или от негово име, както и сведения, свързани с тях, и е подготвена от администрациите на съответните органи – чл.13, ал.2 ЗДОИ.

Освен посочената разпоредба, законът въвежда ограничение за предоставяне на достъп до обществена информация и в случаите по чл.37, ал.1 ЗДОИ, регламентиращ основанията за отказ за предоставяне на обществена информация - когато: 1. исканата информация е класифицирана информация или друга защитена тайна в случаите, предвидени със закон; 2. достъпът засяга интересите на трето лице и няма негово изрично писмено съгласие за предоставяне на исканата обществена информация, освен в случаите на надделяващ обществен интерес; 3. исканата обществена информация е предоставена на заявителя през предходните 6 месеца.

Анализът на разпоредбата показва, че изключение от посоченото правило е допустимо само в хипотезата на надделяващ обществен интерес, когато чрез исканата информация се цели разкриване на корупция и на злоупотреба с власт, повишаване на прозрачността и отчетността на субектите по чл.3, като във всеки конкретен случай, за да се позове на разпоредбата на чл.37, ал.1, т.1 и т.2 ЗДОИ задълженият субект следва да преодолее оборимата презумпция, регламентирана в § 1, т.5 ДР ЗДОИ.

Задължени субекти според разпоредбата на чл.3, ал.1 ЗДОИ са държавните органи, техните териториални звена и органите на местното самоуправление в Република България, относно създаваната или съхраняваната от тях обществена информация, а според ал.2 на с.р. този закон се прилага и за достъп до обществена информация, която се създава и съхранява от: 1. публичноправни субекти, различни от тези по ал.1, включително публичноправните организации; 2. физически и юридически лица само относно извършвана от тях дейност, финансирана със средства от

консолидирания държавен бюджет и средства от фондове на Европейския съюз или предоставени от Европейския съюз по проекти и програми. "Публичноправна организация" според дефиницията по §1, т.4 ДР ЗДОИ, е юридическо лице, за което е изпълнено някое от следните условия: а) повече от половината от приходите му за предходната бюджетна година се финансират от държавния бюджет, от бюджетите на държавното обществено осигуряване или на Националната здравноосигурителна каса, от общинските бюджети или от възложители по чл.5, ал.2, т.1 - 14 от Закона за обществените поръчки; б) повече от половината от членовете на неговия управителен или контролен орган се определят от възложители по чл.5, ал.2, т.1 - 14 от Закона за обществените поръчки; в) обект е на управленски контрол от страна на възложители по чл.5, ал.2, т.1 - 14 от Закона за обществените поръчки; управленски контрол е налице, когато едно лице може по какъвто и да е начин да упражнява доминиращо влияние върху дейността на друго лице.

Въз основа на изложеното съдът приема, че Висшият съдебен съвет е задължен субект по см. на чл.3, ал.2 ЗДОИ. В това си качество се е възползвал от възможността, предоставена с разпоредбата на чл.28, ал.2 ЗДОИ като правомощията по разглеждане на постъпилите заявления по ЗДОИ са предоставени на главния секретар на В. с решение по Протокол № 60/18.12.2014г., с което са приети Вътрешни правила за достъп до обществена информация – т.25 и т.31 от тях. Предвид това съдът приема, че оспореният отказ е постановен от компетентен административен орган в пределите на предоставената му власт.

Спазено е изискването за форма на административния акт, регламентирано в чл.38 ЗДОИ – в обжалвания акт са посочени правното и фактическото основание за отказ по този закон, датата на приемане на решението и редът за неговото обжалване. Не се установяват допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат квалифицирани и да обосноват отмяната на акта само на това основание. Неправилно обаче е приложен материалният закон, което е довело до постановяване на решението и в несъответствие с целта на закона.

В настоящия случай предмет на разглеждане от ответника е било заявлението, подадено от оспорващия, заведено с вх.№ 32/16.09.2020г., в частта му по т.3: Какви възнаграждения са изплатени на членове на В. за участие в проекта или са предвидени да се изплатят след бъдещото му приключване?

Така посочената информация представлява обществена такава по дефиницията, дадена в чл.2, ал.1 от закона - информация, свързана с обществения живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти. От доказателствата по делото и информацията, публикувана на официалната интернет страница на В. се установява, че проект „Създаване на модел за оптимизация на съдебната карта на българските съдилища и прокуратури и разработване на Единна информационна система на съдилищата“, е финансиран със средства от Оперативна програма „Добро управление“ 2014-2020, което с оглед разпоредбата на чл.3, ал.2, т.2 ЗДОИ, е допълнителен аргумент в подкрепа на

горния извод.

Неоснователно намира съдът възражението на ответната страна, че информацията относно изплатените на членовете на В., които са членове на екипа по програмата, възнаграждения, не представлява обществена информация, тъй като не допринася за целите по чл.2, ал.1 ЗДОИ. Информацията относно разходването на публични средства от консолидирания държавен бюджет и средства от фондове на Европейския съюз или предоставени от Европейския съюз по проекти и програми законът презумира, че е обществена информация, именно поради това разширява обхвата на задължените субекти в посочената част, като това могат да бъдат и физически и юридически лица, които не са публично правни организации и извън обработването на посочената информация нямат качеството на задължен субект по см. на закона. Част от разходваните средства по проекта са за възнаграждения на членовете на екипа. Тази информация според ответника представлява лични данни. Според дефиницията по § 1, т.2 ДР ЗДОИ, под лични данни следва да се има предвид понятието по смисъла на чл.4, т.1 от Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 г. относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО /Общ регламент относно защитата на данните/. Съгласно посочената разпоредба от регламента, „лични данни“ означава всяка информация, свързана с идентифицирано физическо лице или физическо лице, което може да бъде идентифицирано („субект на данни“); физическо лице, което може да бъде идентифицирано, е лице, което може да бъде идентифицирано, пряко или непряко, по-специално чрез идентификатор като име, идентификационен номер, данни за местонахождение, онлайн идентификатор или по един или повече признаци, специфични за физическата, физиологичната, генетичната, психическата, умствената, икономическата, културната или социална идентичност на това физическо лице.

В контекста на изложеното съдът приема, че исканата от жалбоподателя информация не представлява лични данни по см. на закона вр. посочената разпоредба от ОРЗД. Тя представлява информация, засягаща интересите на трето лице, в който случай законът предвижда изпълнението на специална процедура за предоставянето ѝ.

От приетите по делото доказателства се установи, че ответникът в изпълнение на задължението по чл.31 ЗДОИ, е изпратил до всеки един от четиримата членове на В. – членове на екипа по проекта, заявлението за достъп до обществена информация, подадено от жалбоподателя, с указание, че следва да изрази писмено съгласието за или отказ от предоставяне. В случая изрично несъгласие за предоставяне на търсената информация са изразили Г. М., която е ръководител на проекта, и В. И., координатор по проекта. Останалите двама членове на В. и членове на екипа по проекта Б. Д. и К. Ш. не са дали своя отговор в определения срок. Макар да е налице отказ от страна на третите лица, доколкото неизразяването на становище законът не приравнява на мълчаливо съгласие, то това несъгласие бива преодоляно от разпоредбата на чл.31, ал.5 ЗДОИ. Съгласно нея не е необходимо

съгласието на третото лице в случаите, когато то е задължен субект и отнасящата се до него информация е обществена информация по смисъла на този закон, както и когато е налице надделяващ обществен интерес от разкриването ѝ.

В случая е налице втората хипотеза като изрично в чл.37, ал.1 ЗДОИ, където са регламентирани основанията за отказ от предоставяне на достъп до обществена информация, в т.2 законодателят е предвидил, че основание за отказ е налице, когато достъпът засяга интересите на трето лице и то изрично е отказало предоставяне на исканата обществена информация, освен в случаите на надделяващ обществен интерес.

Както се посочи по-горе, легална дефиниция на понятието „надделяващ обществен интерес“ е дадена в § 1, т.6 ДР ЗДОИ и съгласно нея той е налице, когато чрез исканата информация се цели разкриване на корупция и на злоупотреба с власт, повишаване на прозрачността и отчетността на субектите по чл.3. Нещо повече – разпоредбата на § 1, т.5 ДР ЗДОИ въвежда презумпция за надделяващ обществен интерес в конкретни хипотези, като в тежест на задължения субект е да обори презумпцията като докаже, че не е налице надделяващ обществен интерес, т.е., че е налице основание за отказ от предоставяне на търсената информация, когато тя засяга интересите на трето лице и то е отказало предоставянето ѝ. От изложените в решението мотиви не може да бъде направен извод, че ответникът се е справил с разпределената му от закона доказателствена тежест, тъй като е акцентирал върху получените от третите лица възнаграждения, с оглед което е мотивирал несъответствие с целта на закона по чл.2, ал.1, а не върху действията на задължения субект вследствие което е постигнат този резултат. В този смисъл съдът намира, че в случая не се касае за отчетността и прозрачността на лицата, както е приел ответникът, а на задължения субект, в който смисъл е налице надделяващ обществен интерес в хипотезата по § 1, т.6 ДР ЗДОИ вр. т.5, б.„а“, б.„б“, б.„в“.

В допълнение следва да се посочи, че членовете на Висшия съдебен съвет подават на основание чл.35, ал.1, т.2 от Закона за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобито имущество ежегодна декларация за имущество и интереси, която е публично достъпна на официалната страница на КПКОНПИ в Регистъра на лица, заемащи висши публични длъжности и която декларация обхваща много по-широк кръг от информация от поисканата със заявлението. Както посочва К. съд на Република България в Решение № 4/26.03.2012г. по конст.д. № 14/2011г., правото на достъп до информация не е абсолютно, както не е такова и конституционното право на защита на личните данни по чл.32 от основния закон. Те могат да бъдат ограничавани при спазване на принципа на пропорционалността. Според КС правото на информация „...не може да бъде насочено срещу правата и доброто име на другите граждани, както и срещу националната сигурност, обществения ред, народното здраве и морала, а информацията по ал.2 не трябва да е държавна или друга защитена от закона тайна или да не засяга чужди права.“. Същевременно следва да се държи сметка, че се касае за лица, заемащи публични длъжности, чиято защита на личните данни, отново според КС, е много по-занижена в сравнение със

защитата на останалите граждани.

По изложените съображения съдът намери оспорения отказ за незаконосъобразен – постановен при неправилно приложение на материалния закон, което обосновава основателност на жалбата. Предвид така установената незаконосъобразност на административния акт ще следва след отмяната му преписката да бъде върната на административния орган за ново произнасяне в съответствие с дадените указания по тълкуването и прилагането на закона в мотивите на настоящото решение.

Основателна при този изход на делото е претенцията на жалбоподателя за присъждане на направените по производството разноски. Такива са доказани в размер на 650 лева, от които 10 лева за внесена държавна такса по оспорването и 640 лева за заплатено адвокатско възнаграждение по договор за правна помощ и съдействие от 15.10.2021г. С оглед липсата на фактическа и правна сложност на делото съдът намира за основателно възражението на пълномощника на ответната страна за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение. Същото следва да бъде редуцирано до 500 лева, на основание чл.8, ал.3 от Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения вр. § 2а от допълнителните й разпоредби, предвид липсата на доказателства за регистрация на адвоката по ЗДДС.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 и чл.143, ал.1 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на Сдружение „Съюз на съдиите в България“ изричен отказ за предоставяне на достъп до обществена информация, обективиран в Решение № 30/29.07.2021г. на главния секретар на Висшия съдебен съвет.

ИЗПРАЩА делото като преписка на ответника за ново произнасяне, в 14-дневен срок от съобщаване на решението, при съобразяване на дадените в мотивите указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА Висшия съдебен съвет да заплати на Сдружение „Съюз на съдиите в България“ сумата в размер на 510 /петстотин и десет/ лева, представляваща разноски по производството.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, по арг. от чл.40, ал.3 ЗДОИ.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: